

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ **È È κατά ΕΛΛΑΔΑΣ (No 4)**

(Προσφυγή αριθ. 9747/04)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

11 Ιανουαρίου 2007

Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική σύμφωνα με τους όρους που προβλέπονται από το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης. Μπορεί να υποστεί τυπικές διορθώσεις.

-Ακριβές αντίγραφο.

Στρασβούργο, 11.1.2007

(υπογραφή) S. NIELSEN – Γραμματέας Τμήματος

Στην υπόθεση È È κατά Ελλάδας (No.4),

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας σε τμήμα με την ακόλουθη σύνθεση:

Κύριο Λ. ΛΟΥΚΑΪΔΗ, πρόεδρος,

Κύριο Κ.Λ. ΡΟΖΑΚΗ,

Κύρια F. TULKENS,
Κυρία N. VAJIĆ,
Κύριο A. KOVLER,
Κύριο D. SPIELMANN,
Κύριο S.E. JEBENS, *δικαστές,*
και τον κύριο S. NIELSEN, *γραμματέα τμήματος.*

Αφού διασκέφθηκε σε συμβούλιο στις 7 Δεκεμβρίου 2006,
Εκδίδει την πιο κάτω απόφαση, η οποία ελήφθη την ημερομηνία
αυτή:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση έχει εισαχθεί με μία προσφυγή (αριθ. 9747/04) στρεφόμενη κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας, μία υπήκοος της οποίας, η κυρία ÈÈ («η προσφεύγουσα»), προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 9 Μαρτίου 2004 δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης για την προστασία των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Η προσφεύγουσα εκπροσωπείται ενώπιον του Δικαστηρίου από τον κύριο Χ. Μυλωνά, δικηγόρο του Συλλόγου της Αθήνας. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τους απεσταλμένους του αντιπροσώπου της, κύριο Γ. Χαλκιά, πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και κύριο Ι. Μπακόπουλο, δικαστικό αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Στις 31 Αυγούστου 2005, το πρώτο τμήμα αποφάσισε να κοινοποιήσει στην Κυβέρνηση την προσφυγή. Επικαλούμενο τις διατάξεις του άρθρου 29 § 3, αποφάσισε ότι θα εξετάσει ταυτόχρονα το παραδεκτό και το βάσιμο της υπόθεσης.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

Ι. ΟΙ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

4. Στις 18 Φεβρουαρίου 1998, η προσφεύγουσα κατέθεσε ενώπιον του Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών Αθηνών μήνυση, με παράσταση πολιτικής αγωγής χωρίς αίτημα αποζημίωσης, κατά των Χ για συκοφαντική δυσφήμιση.

5. Σε μία ημερομηνία που δεν προσδιορίζεται, διατάχθηκε ανάκριση. Στις 7 Ιουλίου 1998, ασκήθηκαν ποινικές διώξεις κατά πέντε ατόμων.

6. Η συζήτηση ορίστηκε την 1^η Ιουνίου 1999, και στη συνέχεια μετατέθηκε στις 26 Νοεμβρίου για να μπορέσουν οι κατηγορούμενοι, οι οποίοι διέμεναν στη Γερμανία, να παρασταθούν. Η συζήτηση μετατέθηκε άλλες δύο φορές.

7. Στις 23 Απριλίου 2001, έλαβε χώρα η συζήτηση ενώπιον του Πλημμελειοδικείου Αθηνών. Η προσφεύγουσα δήλωσε παράσταση πολιτικής αγωγής και ζήτησε ως αποζημίωση το ποσό των 10.000 δραχμών (περίπου 30 ευρώ). Την ίδια ημερομηνία, το Πλημμελειοδικείο Αθηνών απάλλαξε τους κατηγορούμενους (απόφαση αριθ. 37673/2001).

8. Στις 2 Μαΐου 2001, ο Εισαγγελέας Πλημμελειοδικών άσκησε έφεση κατά της απόφασης αυτής, αμφισβητώντας τη διεξαγωγή αποδείξεων από το Πλημμελειοδικείο.

9. Στις 17 Φεβρουαρίου 2003, με προδικαστική απόφαση, το Εφετείο Αθηνών ανέβαλε τη διαδικασία και διέταξε την εξέταση κάποιων μαρτύρων, των οποίων η μαρτυρία θεωρείτο αποφασιστική. Η προσφεύγουσα ήταν μεταξύ αυτών των μαρτύρων.

10. Η διαδικασία ξανάρχισε στις 6 Ιουνίου 2003. Η προσφεύγουσα, η οποία δεν παραστάθηκε στη συζήτηση, ζήτησε μέσω του δικηγόρου της μία νέα αναβολή της συζήτησης προκειμένου να μπορέσει να παρασταθεί. Αφού προέβη σε εξέταση όλων των αποδεικτικών στοιχείων και ανέγνωσε τις καταθέσεις της προσφεύγουσας, το εφετείο απέρριψε το αίτημα για αναβολή. Το

εφετείο έκρινε ότι οι αποδείξεις που προσκομίστηκαν του επέτρεπαν να εκδώσει απόφαση. Με την απόφαση αριθ. 5909/2003, η οποία ήταν πλήρως αιτιολογημένη, το Εφετείο Αθηνών επικύρωσε την προσβληθείσα απόφαση.

11. Στις 11 Σεπτεμβρίου 2003, η προσφεύγουσα κάλεσε τον Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου να ασκήσει αίτηση αναίρεσης κατά της απόφασης αριθ. 5909/2003 του εφετείου.

12. Στις 12 Σεπτεμβρίου 2003, ο Εισαγγελέας του Αρείου Πάγου απέρριψε το αίτημα της προσφεύγουσας. Με χειρόγραφη σημείωση πάνω στην αίτησή της, ο εισαγγελέας δήλωνε: «δεν συντρέχει λόγος αναίρεσης».

II. ΤΟ ΕΦΑΡΜΟΣΤΕΟ ΕΘΝΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ

13. Το άρθρο 24 του Κώδικα Οργανισμού Δικαστηρίων και Κατάστασης Δικαστικών Λειτουργιών ορίζει:

«1. Η εισαγγελία είναι δικαστική αρχή ανεξάρτητη από την δικαστική και την εκτελεστική εξουσία.

2. Ενεργεί (...) με στόχο την διαφύλαξη της νομιμότητας, την προστασία του πολίτη και τη τήρηση της δημόσιας τάξης.

(...)

3. Κατά την εκτέλεση των καθηκόντων του και την έκφραση της γνώμης του [ο εισαγγελέας] ενεργεί αδέσμευτα, υπαγόμενος μόνον στον νόμο και στην συνείδησή του.

(...)».

14. Κατά την περίοδο των συμβάντων, ο Κώδικας Ποινικής Δικονομίας περιελάμβανε τις ακόλουθες εφαρμοστέες διατάξεις:

«Οι αποφάσεις και τα βουλεύματα, καθώς και οι διατάξεις του ανακριτή και του εισαγγελέα, πρέπει να αιτιολογούνται ειδικά και εμπειριστατωμένα (...)

(...)

Αιτιολογία απαιτείται σε όλες χωρίς εξαίρεση τις αποφάσεις, τα βουλεύματα και τις διατάξεις, ανεξάρτητα του αν αυτό απαιτείται ειδικά από το νόμο ή αν είναι οριστικές ή παρεμπόπτουσες ή αν η έκδοσή τους αφήνεται στην διακριτική, ελεύθερη ή ανέλεγκτη κρίση του δικαστή που τις εξέδωσε».

Άρθρο 505 § 2

«Ο εισαγγελέας του Αρείου Πάγου μπορεί να ζητήσει την αναίρεση οποιασδήποτε απόφασης μέσα στην προθεσμία που ορίζεται από το άρθρο 479 παρ.2 (...)

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

I. ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΩΝ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΩΝ ΤΩΝ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

15. Η προσφεύγουσα παραπονείται ότι η απόφαση με την οποία ο Εισαγγελέας του Αρείου Πάγου απέρριψε το αίτημά της για άσκηση αναίρεσης δεν ήταν επαρκώς αιτιολογημένη. Επιπλέον, ισχυρίζεται ότι η απόφαση αριθ. 37673/2001 του Πλημμελειοδικείου Αθηνών δεν ήταν επαρκώς αιτιολογημένη. Η προσφεύγουσα παραπονείται επίσης το Εφετείο Αθηνών δεν ανέβαλε τη συζήτηση προκειμένου να μπορέσει να παρασταθεί. Εξαιτίας της απουσίας της, δεν μπόρεσε να εκθέσει τα επιχειρήματά της ενώπιον του εφετείου ενώ οι κατηγορούμενοι μπόρεσαν να καλέσουν για να ακουστούν μάρτυρες υπεράσπισης, κάτι το οποίο είναι αντίθετο με τις αρχές της ισότητας των όπλων και της αντιμωλία συζήτησης. Η προσφεύγουσα παραπονείται τέλος για τη

διάρκεια της επίδικης διαδικασίας. Επικαλείται το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, του οποίου οι εφαρμοστέες διατάξεις έχουν ως εξής:

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή δίκαιως (...) εντός λογικής προθεσμίας, υπό (...) δικαστηρίου το οποίον θα αποφασίση (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...)»

A. Επί του δικαίου της διαδικασίας

1. *Επί της αιτιολογίας της απορριπτικής απόφασης του Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου*

α. Επί του παραδεκτού

16. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει το απαράδεκτο της προσφυγής λόγω καθ'ύλην ασυμβίβαστου προς τις διατάξεις της Σύμβασης. Πράγματι, αυτή ισχυρίζεται ότι η παράσταση της προσφεύγουσας ως πολιτικώς ενάγουσας δεν μπορούσε να οδηγήσει τα επιληφθέντα δικαστήρια να αποφανθούν επί μίας «αμφισβητήσεως» επί «δικαιώματος ή υποχρεώσεως αστικής φύσεως». Ειδικότερα, η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι, σύμφωνα με τον Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας, το ποινικό δεν δεσμεύει το αστικό. Συνεπώς, το δικαίωμα της προσφεύγουσας να αποζημιωθεί ουδόλως εθίγη εξαιτίας της άρνησης του Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου να ασκήσει αίτηση αναίρεσης στο όνομα της προσφεύγουσας, διότι εκείνη μπορούσε πάντοτε να εισάγει μία αγωγή αποζημίωσης ενώπιον των πολιτικών δικαστηρίων. Επιπλέον, η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι, σύμφωνα με το εθνικό δίκαιο, η παράσταση πολιτικής αγωγής στα πλαίσια της ποινικής διαδικασίας δεν έχει επανορθωτικό χαρακτήρα αλλά στοχεύει στη σύνδεσή της με την κατηγορία προκειμένου να καταδικαστεί ο κατηγορούμενος. Συνεπώς, η Κυβέρνηση συμπεραίνει ότι η διαφορά

δεν αφορούσε δικαίωμα αστικής φύσεως, με την έννοια του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.

17. Η προσφεύγουσα αναφέρεται στην απόφαση *Perez κατά Γαλλίας* [GC] (no. 47287/99, CEDH 2004-I) προκειμένου να υποστηρίξει ότι το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης έχει εφαρμογή στην παρούσα υπόθεση.

18. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι είχε πρόσφατα την ευκαιρία να αναθεωρήσει την νομολογία του σχετικά με το ζήτημα των μηνύσεων με δήλωση παράστασης πολιτικής αγωγής (βλέπε *Perez κατά Γαλλίας* [GC], no. 47287/99, 12 Φεβρουαρίου 2004). Εν προκειμένω, το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι το ελληνικό νομικό σύστημα προβλέπει ότι ο ενδιαφερόμενος που καταθέτει μήνυση με παράσταση πολιτικής αγωγής ανοίγει καταρχήν μία δικαστική διαδικασία προκειμένου να επιτύχει από τα ποινικά δικαστήρια μία δήλωση ενοχής και, ταυτόχρονα, μία αποζημίωση, έστω και ελάχιστη (βλέπε επίσης *Διαμαντίδης κατά Ελλάδας* (déc.), no. 71563/01, 20 Νοεμβρίου 2003). Στην παρούσα υπόθεση, πρέπει να σημειωθεί ότι το ποσό των 10.000 δραχμών (περίπου 30 ευρώ) για την οποία η προσφεύγουσα δήλωσε παράσταση πολιτικής αγωγής, έστω και ελάχιστο, δεν αφαιρεί τον επανορθωτικό χαρακτήρα της παράστασής της ως πολιτικώς ενάγουσας. Συντρέχει λοιπόν λόγος να απορριφθεί η ένσταση απαραδέκτου λόγω καθ'ύλην ασυμβίβαστου που προβλήθηκε από την Κυβέρνηση.

19. Το Δικαστήριο διαπιστώνει επιπλέον ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη με την έννοια του άρθρου 35 § 3 της Σύμβασης. Σημειώνει εξάλλου ότι αυτή δεν προσκρούει σε κανέναν άλλο λόγο απαραδέκτου. Πρέπει επομένως να κηρυχθεί παραδεκτή.

β. Επί της ουσίας

20. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, σύμφωνα με την πάγια πρακτική του εθνικού δικαίου, η πολιτική αγωγή ασκεί αίτηση αναίρεσης μέσω του Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου. Επιπλέον, η

προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, όταν η εσωτερική έννομη τάξη προσφέρει ένα ένδικο μέσο στον διοικούμενο, το Κράτος έχει την υποχρέωση να επαγρυπνά ώστε αυτός να απολαμβάνει των θεμελιωδών εγγυήσεων του άρθρου 6. Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα σημειώνει ότι η πλήρης απουσία αιτιολογίας στην απόφαση του Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου ουδόλως επέτρεπε τον έλεγχο του για κατάχρηση ή αυθαιρεσία.

21. Η Κυβέρνηση επιχειρηματολογεί ότι η αποστολή του εισαγγελέα περιορίζεται στην εκπροσώπηση του δημοσίου και του κοινωνικού συμφέροντος μέσα στο πλαίσιο μιας ποινικής διαδικασίας. Παρά ταύτα, η αίτηση αναίρεσής του, η οποία κατατίθεται μετά από αίτημα της προσφεύγουσας, υπάγεται αποκλειστικά στην διακριτική ευχέρειά του.

22. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι ο εισαγγελέας εκπροσωπεί κατά κύριο λόγο τα συμφέροντα της κοινωνίας στην ποινική δίκη (*Καμπάνης κατά Ελλάδας*, απόφαση της 13 Ιουλίου 1995, série A no. 318-B, σελ. 48, § 56). Επιπλέον, από το άρθρο 24 του Κώδικα οργάνισμού δικαστηρίων και κατάστασης δικαστικών λειτουργών (βλέπε πιο πάνω παράγραφο 13) προκύπτει σαφώς ότι ο εισαγγελέας απολαμβάνει εγγυήσεων ανεξαρτησίας τόσο έναντι της εκτελεστικής εξουσίας όσο και έναντι των διαδίκων. Εξάλλου, σε ό,τι αφορά την παρούσα υπόθεση, η απάντηση στην αίτηση του προσφεύγοντος δεν εξαρτάτο από την διακριτική ευχέρεια του Εισαγγελέως του Αρείου Πάγου. Αντιθέτως, σύμφωνα με το άρθρο 139 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας (βλέπε πιο πάνω παράγραφος 14), όφειλε να απαντήσει αιτιολογημένα. Ωστόσο, ο Εισαγγελέας του Αρείου Πάγου απέρριψε την αίτηση της προσφεύγουσας χωρίς να αιτιολογήσει την απόφασή του. Πράγματι, η απόρριψη διατυπώθηκε με τρεις λέξεις χειρόγραφες πάνω στην αίτηση της προσφεύγουσας. Ωστόσο, σύμφωνα με την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης υποχρεώνει τα δικαστήρια να αιτιολογούν τις αποφάσεις τους (*Van de Hurk κατά Ολλανδίας*,

απόφαση της 19 Απριλίου 1994, série A αρ.288, σελ. 20, § 61). Στα μάτια του Δικαστηρίου, η απουσία οποιασδήποτε αιτιολογίας ως προς τους λόγους απόρριψης της αίτησης της προσφεύγουσας ήταν ικανή να χαρακτηρίσει την απόφαση αυτή ως αυθαίρετη, λαμβανομένου υπόψη ειδικότερα του αποφασιστικού χαρακτήρα της σχετικά με το δικαίωμα της προσφεύγουσας να ασκήσει αίτηση αναίρεσης.

23. Εξάλλου, το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι είχε ήδη την ευκαιρία να επιβάλει κυρώσεις κατά της πρακτικής των εισαγγελέων στην Ελλάδα να απορρίπτονται με χειρόγραφες λακωνικές σημειώσεις τις αιτήσεις που υποβάλλουν οι πολιτικώς ενάγοντες (βλέπε απόφαση *Alija κατά Ελλάδας*, αριθ. 73717/01, § 22, 7 Απριλίου 2005).

Συνεπώς, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.

2. Επί του δικαίου της διαδικασίας ενώπιον του Πλημμελειοδικείου και του Εφετείου Αθηνών

Επί του παραδεκτού

24. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει καταρχήν ότι, σύμφωνα με την πάγια νομολογία του, έχει ως μοναδική αποστολή την εξασφάλιση της τήρησης των υποχρεώσεων που απορρέουν από την Σύμβαση για τα συμβαλλόμενα Κράτη. Ειδικότερα, δεν είναι αρμόδιο να εξετάσει τα πραγματικά ή νομικά σφάλματα στα οποία υποτίθεται ότι περιέπεσε ένα δικαστήριο, εκτός αν και στο μέτρο που θα μπορούσαν να θίξουν τα δικαιώματα και τις ελευθερίες που προστατεύονται από την Σύμβαση. Αν και η Σύμβαση εγγυάται στο άρθρο 6 το δικαίωμα για δίκαιη δίκη, δεν ρυθμίζει εν τούτοις το παραδεκτό των αποδείξεων αυτό καθ'εαυτό, ζήτημα το οποίο υπάγεται καταρχήν στο εθνικό δίκαιο. Σε ό,τι αφορά ακριβώς την αιτιολογία των αποφάσεων, το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι, αν και το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης υποχρεώνει τα δικαστήρια να αιτιολογούν τις αποφάσεις τους, η υποχρέωση αυτή δεν μπορεί να εκληφθεί ως απαιτούσα αναλυτική απάντηση σε κάθε επιχείρημα

(βλέπε, μεταξύ άλλων, *Garcia Ruiz κατά Ισπανίας* [GC], απόφαση της 21 Ιανουαρίου 1999, *Recueil des arrêts et décisions*, 1999-I, sel. 118, §§ 26 και 28).

25. Υπό το φως των σκέψεων αυτών, το Δικαστήριο εκτιμά ότι η απόφαση αριθ. 37673/2001 του Πλημμελειοδικείου Αθηνών απάντησε με επαρκή τρόπο στα επιχειρήματα που εκτέθηκαν ενώπιόν του. Σημειώνει ειδικότερα ότι η προσφεύγουσα μπόρεσε να εκθέσει ενώπιον του εν λόγω δικαστηρίου όλα τα στοιχεία εκείνα που έκρινε προσήκοντα για την υπεράσπιση των συμφερόντων της, στοιχεία που εξετάστηκαν πραγματικά από τους αρμόδιους δικαστές.

26. Σε ό,τι αφορά, κατά δεύτερον, την άρνηση του Εφετείου να αναβάλει τη συζήτηση προκειμένου να μπορέσει η προσφεύγουσα να παρασταθεί, το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η πολιτική αγωγή δε βρίσκεται στην ίδια θέση με τους άλλους μέσα στο πλαίσιο μιας ποινικής διαδικασίας. Μέσα στο πλαίσιο αυτής, οι δύο διάδικοι που έρχονται αντιμέτωποι είναι ο κατηγορούμενος, ο οποίος προσπαθεί να αποδείξει ότι η κατηγορία δεν είναι βάσιμη, και ο εισαγγελέας, ο οποίος στηρίζει την κατηγορία. Εκείνος που δηλώνει παράσταση πολιτικής αγωγής, αν και επιχειρεί να στηρίξει την κατηγορία, ωστόσο πρώτα από όλα προσπαθεί να λάβει αποζημίωση για τη βλάβη που θεωρεί ότι υπέστη. Δεν συμμετέχει συνεπώς στην ποινική πλευρά της διαδικασίας αλλά στην αστική (βλέπε απόφαση *Ζερβάκης κατά Ελλάδας* (déc.), αριθ. 64321/01, 29 Νοεμβρίου 2001). Έπεται ότι τα δικαιώματά του ως προς την αρχή της ισότητας των όπλων και της αντιμωλία συζήτησης δεν είναι ίδια με εκείνα του κατηγορούμενου ως προς τον εισαγγελέα.

27. Λαμβανομένων υπόψη των παραπάνω σκέψεων, το Δικαστήριο θεωρεί ότι η άρνηση του Εφετείου Αθηνών να αναβάλει τη διαδικασία, κάτι που θα επέτρεπε στην πολιτική αγωγή να παρασταθεί, δεν παραβίασε τις αρχές της ισότητας των όπλων και της αντιμωλία συζήτησης. Τούτο ισχύει ακόμα περισσότερο αφού κατά τη νέα συζήτηση, το δικαστήριο ανέγνωσε την κατάθεση της προσφεύγουσας.

28. Έπεται ότι το τμήμα αυτό της προσφυγής πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως αβάσιμο, κατ'εφαρμογή του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Σύμβασης.

B. Επί της διάρκειας της διαδικασίας

1. *Επί του παραδεκτού*

29. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη με την έννοια του άρθρου 35 § 3 της Σύμβασης. Το Δικαστήριο σημειώνει εξάλλου ότι αυτή δεν προσκρούει σε κανέναν άλλο λόγο απαραδέκτου. Πρέπει επομένως να κηρυχθεί παραδεκτή.

2. *Επί της ουσίας*

30. Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η διάρκεια της διαδικασίας παραγνώρισε την αρχή της «λογικής προθεσμίας», όπως αυτή προβλέπεται από το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης.

31. Η Κυβέρνηση αντικρούει τη θέση αυτή. Υποστηρίζει ότι οι επιληφθείσες δικαστικές αρχές αποφάνθηκαν μέσα σε λογικές προθεσμίες.

32. Η περίοδος που πρέπει να ληφθεί υπόψη άρχισε στις 18 Φεβρουαρίου 1998, όταν η προσφεύγουσα κατέθεσε τη μήνυσή της ενώπιον του Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών Αθηνών, και περατώθηκε στις 12 Σεπτεμβρίου 2003, με την απόρριψη της αίτησής της από τον Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου. Διήρκεσε επομένως πέντε χρόνια και περισσότερο από έξι μήνες για δύο βαθμούς δικαιοδοσίας.

33. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας μιας διαδικασίας εκτιμάται σύμφωνα με τις συνθήκες της υπόθεσης και λαμβανομένων υπόψη των κριτηρίων που έχουν καθιερωθεί από την νομολογία του, και ειδικότερα της πολυπλοκότητας της υπόθεσης, της συμπεριφοράς του προσφεύγοντος και εκείνης των αρμοδίων αρχών, καθώς και του αντικειμένου της διαφοράς για τον

ενδιαφερόμενο (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, *Frydlender κατά Γαλλίας* [GC], αριθ. 30979/96, § 43, CEDH 2000-VII).

34. Το Δικαστήριο έχει χειριστεί πολλές φορές υποθέσεις που εγείρουν ζητήματα παρόμοια με εκείνα της προκείμενης υπόθεσης και έχει διαπιστώσει την παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης (βλέπε *Ουράνιο Τόξο και λοιποί κατά Ελλάδα*, αριθ. 74989/01, §§ 17-18 και 28-30, CEDH 2005-...(αποσπάσματα)).

35. Αφού εξέτασε όλα τα στοιχεία που του υποβλήθηκαν, το Δικαστήριο θεωρεί ότι η Κυβέρνηση δεν εξέθεσε κανένα γεγονός ή επιχείρημα που να μπορεί να οδηγήσει σε διαφορετικό συμπέρασμα στην παρούσα περίπτωση. Ειδικότερα, το Δικαστήριο παρατηρεί ότι η παρούσα υπόθεση δεν παρουσίαζε ιδιαίτερη πολυπλοκότητα. Επρόκειτο για μία απλή κατηγορία της οποίας η ενδεδειγμένη εξέταση δεν δικαιολογούσε την επιμήκυνση της διαδικασίας.

36. Λαμβανομένης υπόψη της νομολογίας του πάνω στο ζήτημα αυτό, το Δικαστήριο εκτιμά ότι, εν προκειμένω, η διάρκεια της επίδικης διαδικασίας είναι υπερβολική και δεν ανταποκρίνεται στην απαίτηση της «λογικής προθεσμίας».

Επομένως, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1.

II. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

37. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους επιτρέπει την ατελή μόνον επανόρθωση των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο επιδικάζει στον ζημιωθέντα διάδικο, εφόσον συντρέχει λόγος, μία δίκαιη ικανοποίηση.»

A. Ζημία

38. Η προσφεύγουσα αξιώνει 220.125 ευρώ για την ηθική βλάβη που υπέστη, λόγω των επικαλούμενων παραβιάσεων του άρθρου 6 της Σύμβασης.

39. Η Κυβέρνηση εκτιμά ότι η διαπίστωση της παραβίασης θα συνιστούσε αφ'εαυτής μία επαρκή δίκαιη ικανοποίηση.

40. Το Δικαστήριο υποστηρίζει ότι η μόνη βάση που λαμβάνεται υπόψη για την επιδίκαση μίας δίκαιης ικανοποίησης έγκειται στην παραγνώριση, εν προκειμένω, του δικαιώματος σε δίκαιη δίκη λόγω, αφενός της έλλειψης επαρκούς αιτιολογίας της απόφασης του Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου και, αφετέρου, της παραβίασης του δικαιώματος της ενδιαφερομένης να ακουστεί η υπόθεσή της εντός «λογικής προθεσμίας». Υπό τις συνθήκες αυτές, το Δικαστήριο εκτιμά ότι η προσφεύγουσα υπέστη μία ηθική βλάβη την οποία δεν αποζημιώνει επαρκώς η διαπίστωση των παραβιάσεων. Αποφαινόμενο κατά δίκαιη κρίση, σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης, το Δικαστήριο επιδικάζει στην προσφεύγουσα 4.000 ευρώ για την αιτία αυτή, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται για τον φόρο επί του εν λόγω ποσού.

B. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

41. Η προσφεύγουσα ζητεί επίσης 3.000 ευρώ για τα έξοδα και την δικαστική δαπάνη στα οποία υποβλήθηκε ενώπιον του Δικαστηρίου. Προσκομίζει δύο τιμολόγια συνολικού ποσού 1.900 ευρώ ως αμοιβή την οποία κατέβαλε για την εκπροσώπησή της ενώπιον του Δικαστηρίου.

42. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι οι αξιώσεις της προσφεύγουσας είναι υπερβολικές.

43. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η επιδίκαση εξόδων και δικαστικής δαπάνης στη βάση του άρθρου 41 προϋποθέτει την απόδειξη της πραγματικότητας και της αναγκαιότητάς τους και, επιπλέον, του εύλογου χαρακτήρα του ύψους τους (*Ιατρίδης κατά*

Ελλάδας (δίκαιη ικανοποίηση) [GC], no. 31107/96, § 54, CEDH 2000-XI). Αποφαινόμενο κατά δίκαιη κρίση, το Δικαστήριο επιδικάζει στην προσφεύγουσα 1.900 ευρώ για έξοδα και δικαστική δαπάνη, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται για τον φόρο επί του εν λόγω ποσού.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

44. Το Δικαστήριο κρίνει προσήκον να βασίσει το επιτόκιο των τόκων υπερημερίας στο επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

1. *Κηρύσσει*, κατά πλειοψηφία, την προσφυγή παραδεκτή σε ό,τι αφορά τις αιτιάσεις τις ελκόμενες από την αιτιολογία του Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου και την υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας και απαράδεκτη κατά τα λοιπά.

2. *Αποφαίνεται, με έξι ψήφους έναντι μίας, ότι* υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης σε ό,τι αφορά το δίκαιο της διαδικασίας.

3. *Αποφαίνεται, ομόφωνα, ότι* υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης σε ό,τι αφορά τη διάρκεια της διαδικασίας.

4. *Αποφαίνεται, ομόφωνα, ότι*

α) το εναγόμενο Κράτος οφείλει να καταβάλει στην προσφεύγουσα, μέσα σε τρεις μήνες από την ημέρα κατά την οποία η απόφαση θα καταστεί τελεσίδικη σύμφωνα με το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης, 4.000 (τέσσερις χιλιάδες) ευρώ για ηθική βλάβη και 1.900 (χίλια εννιακόσια) ευρώ για έξοδα και δικαστική

δαπάνη, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται για τον φόρο,

β) από τη λήξη της προθεσμίας αυτής και μέχρι την καταβολή, τα ποσά αυτά θα προσαυξηθούν με τόκους υπολογιζόμενους με επιτόκιο ίσο με το επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, το οποίο θα ισχύει κατά την εν λόγω περίοδο, προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

5. *Απορρίπτει* το αίτημα δίκαιης ικανοποίησης κατά τα λοιπά.

Συντάχθηκε στη γαλλική γλώσσα και στη συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 11 Ιανουαρίου 2007 κατ'εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του κανονισμού.

(υπογραφή)
Søren NIELSEN
Γραμματέας

(υπογραφή)
Λουκής ΛΟΥΚΑΪΔΗΣ
Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση του συνημμένου
εγγράφου από τα γαλλικά.

Αθήνα, 11 Φεβρουαρίου 2007

Ο μεταφραστής

Αλέξανδρος Πετροτσόπουλος